

og Regeringspolitik da i Løbet af de to Aar har bragt Kronen op til et vist højt Stade, saa tager, naar de to Aar er gaaet, Rigsdagen Stilling til, hvorledes den da vil stille sig for Fremtiden. Dette var jo Forudsætningen for Loven, som blev vedtaget i Fjor.

Og vil man indvende: Ja, dette kan man godt sige, men naar Kronen er deroppe, lad os saa gribe til og holde fast, hvad der er vundet — saa vil jeg spørge: Er dette Standpunktet i Dag? Herom er der heller ingen Klarhed. Af den Tale, det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Hauch) som Ordfører for Partiet Venstre holdt i Dag, vil jeg gerne understrege een Ting. Han udtalte: Der er ved denne Lov kun een Opgave, og denne ene Opgave er at indsnævre det Omraade, som Kronen kan bevæge sig paa, til det mindst mulige i det Aar, der er tilbage. Naa, er det Opgaven for den Lov, vi vedtager i Dag? Det kunde lade sig høre. Men naar jeg saa læser, hvad den højtærede Erhvervsminister har sagt i Folketinget om Anvendelsen af den Valutakredit, der stilles til Raadighed, hvorom det fra mit Partis Side er sagt, at Forudsætningen er, at denne Valutakredit kun kan bruges til at holde de Bundkurer, der vedtages i denne Lov, saa siger han, at han ikke kan tiltræde den Vending, der findes i det radikale Venstres Mindretalsindstilling om, at Forudsætningen er, at Kreditten ikke kan stilles til Raadighed for en Højnelse, og den højtærede Minister tilføjer: „Naturligvis skal Valutakreditten ikke bruges til Forsøg paa kunstigt at drive Kronens Værdi op, men hvis Ligevægt tilvejebringes, Ligevægt mellem Prisniveau og Valuta, og hvis Stigningen indtræder paa naturlig Maade“, saa kan den bruges dertil. Der er imidlertid ikke saa stor Forskel mellem Kunst og Natur i det Spørgsmaal, at jeg tror, det vil være muligt for noget Menneske i det afgørende Tilfælde, hvis Kronen stiger, at bestemme, hvor stor en Del af Stigningen der er Kunst, og hvor stor en Del der er Natur, saa at man derudfra kunde træffe positiv Afgørelse af, om Valutakreditten skulde kunne bruges eller ikke. Hvis derfor Forudsætningen er den, som er klart fremsat af mit Parti i det andet høje Ting, og som Partiet Venstres Ordfører tiltræder her, naar han siger, at der kun er een Opgave: at indskrænke Bevægelserne til det mindst mulige, det vil sige, at Valutakreditten ikke kan bruges til Højnelse, ja,

saa kan jeg forstaa det. Men er det den højtærede Ministers Mening, at han kan tiltræde den Opfattelse, som nu er fremsat af Partiet Venstre og af mit Parti? Dette vil jeg gerne i det mindste have en Udtalelse om, inden vi gaar til Afstemning.

Maalet — og her tror jeg, jeg kan tale ud fra, hvad der føles og tænkes i Middelstandshjem og Arbejderhjem over det ganske Land —, Maalet maa være hurtigst muligt at faa en fast Krone eller en ærlig Krone, hvad man nu vil kalde den, og den Vej, der hurtigst og billigst fører til dette Maal, er den rigtige Vej. Saadan tror jeg, man tænker ud over Landet, saadan tænker de, der sidder med Vanskelighederne. Den Vej, der hurtigst og billigst fører til et fast Pengevæsen i Danmark, er den rigtige Vej; for Erhvervslivet kan sige: Nu har vi i 10 Aar været ude at svømme i denne Sag. Og hvis der er et Ønske om Pari, er det kun et Ønske om et fast Pengevæsen. Ni Tiendedele af dem, der er Tilhængere af Pari, er det kun, fordi de tror, at Pari er den eneste Mulighed for at faa et fast Pengevæsen. Et fast Pengevæsen er det, Erhvervslivet kræver, som det vil bringe Ofre for at faa. Men hvad giver man det nu? Ja, den højtærede Erhvervsminister regner i den citerede Udtalelse med, at man indenfor det Aar, det gælder, skulde naa til et fast Pengevæsen ved Pari. Men den Nationalbank, han samarbejder med, og som den højtærede Finansminister samarbejder med, siger til Befolkningen og Rigsdagen: Det kan ikke lade sig gøre. Saa svømmer vi videre. Maalet maa være hurtigst muligt at komme til Fasthed i Pengevæsenet, og mit Parti har taget et Standpunkt der, som jeg tror, Rigsdagen meget snart maa tage Stilling til. Spørgsmaalet vil komme frem igen og komme frem med en Styrke, som jeg føler mig overbevist om vil forøges for hver Dag, der gaar.

Jeg tillader mig derfor at spørge den højtærede Erhvervsminister, om man maa opfatte hans og den højtærede Finansministers Stilling til Valutakreditten saaledes, at denne maa anvendes og i det Aar, der er tilbage, kun maa anvendes i Overensstemmelse med, hvad Partiet Venstres Ordfører angav her som dens eneste Opgave: at indsnævre det Omraade, hvor Bevægelserne kan foregaa, til det mindst mulige, det vil sige sætte alt ind paa at fastholde den Kurs, der ligger nærmest muligt ved Bundkursen.